

Leren luisteren naar dieren
met intuïtieve communicatie

Oorspronkelijke titel: Learning their Language
Oorspronkelijke uitgever: New World Library, Novato, California
Nederlandse vertaling: Aleid van Eekelen-Benders
Omslagontwerp: Studio Pollmann, Amsterdam
Omslagfoto: Carloni Woodham/Getty Images

ISBN 978-90-225-4139-5

© 2003 by Marta Williams

© 2005 voor de Nederlandse taal: de Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorzover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorrecht te Hoofddorp (Postbus 3060, 2130 KB) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling.

*Ik heb dit boek geschreven voor de dieren op aarde,
voor alle planten en bossen,
de rivieren en bergen,
de mooie ongerepte gebieden
en de geest van de aarde zelf.
Zij allemaal willen dat wij hen weer horen,
zoals onze voorouders deden,
en hun een stem in het bestuur geven.
Ik hoop dat ik kan helpen dit te laten gebeuren.*

Inleiding

Al onze verwanten

Toen ik Whiskers, een jonge zwarte mustang, voor het eerst ontmoette, was ze overal bang voor en niet te hanteren. Het was onmogelijk haar te wassen, een vliegenmasker (een gazen masker dat vliegen bij het gezicht weghoudt) voor te doen of veilig de stal met haar rond te lopen. Niemand wist precies wat er met haar was gebeurd, maar naar haar gedrag te oordelen moest ze ernstig mishandeld zijn. Toen ik door middel van de geluidloze taal der intuïtie met haar praatte, vertelde ze haar verhaal. Ze liet me beelden zien van haar moeder die gedood was door de mannen die hen vingen. Daarna zag ik beelden van diezelfde mannen, die Whiskers plaagden en tergden omdat ze zo bang was en zo heftig reageerde. Ik ving een overweldigend gevoel van eenzaamheid en angst op, en ook hevig verdriet om het verlies van haar moeder. Ze legde uit dat ze geen mensen meer kon vertrouwen, en ik begreep maar al te goed waarom.

Wat kon ik doen voor die kleine merrie, die zo slecht door mensen was behandeld? Ik zond haar liefdevolle gevoelens en beelden van een mogelijke toekomst waarin ze gelukkig en veilig was. Ik zei dat het verkeerdt was wat zij had meegemaakt; dat zou geen enkel paard te doorstaan mogen krijgen. Ik beloofde haar dat ze altijd bij haar huidige mensen zou blijven en nooit meer slecht behandeld zou worden. Ze wilde graag een andere naam, waarop de naam 'Sadie' in me opkwam, en daarom heet ze nu zo.

Sadie had nodig wat ieder mens in die situatie nodig zou hebben: iemand die naar haar verhaal luisterde, die haar steun bood en haar ge-

ruststelde over haar toekomst, zodat ze haar verdriet, woede en angst los kon laten gaan. Dan pas kon ze toelaten dat liefdevolle mensen haar een nieuw leven boden. Na ons gesprek begon ze weer vertrouwen te krijgen. De volgende ochtend liet ze voor het eerst toe dat haar mens haar een vliegenmasker omdeed. Ik was in staat Sadie te helpen omdat ik haar taal had leren spreken: intuïtieve communicatie, de taal van alles wat leeft.

Toen Sadie en ik die dag met elkaar praatten, wisselden zij en ik mentaal gedachten, gevoelens en beelden uit, want zo werkt intuïtieve communicatie. Om mentaal informatie te zenden en te ontvangen vertrouwde ik volledig op mijn intuïtie of innerlijke kennis. Meestal wordt dit vermogen om geluidloos te praten omschreven met de term 'dierencommunicatie'. In dit boek gebruik ik de term 'intuïtieve communicatie', waarbij het niet slechts gaat om het vermogen op deze manier met dieren te communiceren, maar om geluidloze communicatie met alle levende wezens. Je kunt inderdaad geluidloos praten met elk dier, van vuurvliegjes tot bergleeuwen, maar je kunt ook met planten, rivieren, bergen en de natuurelementen en -krachten praten.

Ik weet dat dit ongeloofwaardig klinkt, en ik verwacht dan ook niet dat u me zonder bewijzen gelooft. Zelf heb ik zo veel geverifieerde anekdotische bewijzen verzameld, voornamelijk terwijl ik met dieren bezig was, dat ik nu zeker weet dat het vermogen bestaat. Ik heb mezelf bewezen dat het echt is. Nu hoop ik u ervan te overtuigen.

Mensen uit inheemse culturen zien intuïtieve communicatie als normaal menselijk gedrag. In hun ogen zijn dieren, planten en de kenmerken van het land verwanten; elke levensvorm, ongeacht vorm of soort, bezit gevoelens, intelligentie, een geest en het vermogen tot communicatie. Deze houding vindt u terug in de woorden van een medicijnvrouw van de Wintu stam in Californië, over de vernietiging van de natuur als gevolg van de Gold Rush in die staat.

De blanken geven niets om land of herten of beren. Als wij indianen vlees doden, eten we het helemaal op. Als we naar wortels graven, maken we kleine gaten. Als we huizen bouwen, maken we kleine gaten. Als we gras verbranden voor sprinkhanen, maken we niets kapot. Eikels en dennenappels schudden we uit de bomen. We hakken de bomen niet om. We gebruiken alleen dood hout. Maar de blanken plo-

gen de grond om, trekken de bomen omver, doden alles. De boom zegt: 'Nee. Ik heb pijn. Doe me geen pijn.' Maar zij kappen hem en hakken hem in stukken. De geest van het land haat hen. Ze blazen de bomen op en verstoren de aarde tot op grote diepte. Ze zagen de bomen in stukken. Dat doet ze pijn. De indianen doen nooit iets pijn, maar de blanken vernietigen alles. Ze blazen rotsen op, zodat de stukken overal terechtkomen. De rots zegt: 'Niet doen. Jullie doen me pijn.' Maar de blanken luisteren niet. Als de indianen rotsen gebruiken, pakken ze kleine ronde voor het koken. Hoe kan de geest van de aarde van de blanke houden? Overal waar de blanke man hem aanraakt, heeft hij pijn.¹

Wandelende Buffel (Tatangi Mani), een Stoney indiaan uit Alberta, volgde onderwijs op blanke scholen, maar gaf zijn relatie met de natuur nooit op. Toen hij eind jaren zestig op zevenentachtigjarige leeftijd een toespraak hield in Londen, beschreef hij zijn vermogen om met bomen te praten.

Wist u dat bomen praten? Want dat doen ze. Ze praten met elkaar, en als u luistert, praten ze ook tegen u. Maar blanke mensen luisteren niet. Ze hebben nooit geleerd naar de indianen te luisteren, dus ik neem niet aan dat ze wel naar andere stemmen in de natuur luisteren. Maar ik heb veel van bomen geleerd: soms over het weer, soms over dieren, soms over de Grote Geest.²

Je hoeft niet terug te gaan in de tijd om bewijs te vinden van mensen die op deze manier met de natuur omgaan. De opvattingen die de Wintu medicijnvrouw en Wandelende Buffel laten horen, leven bij hedendaagse inheemse culturen overal ter wereld. Ook al zijn moderne mensen nu van de natuur vervreemd, toch lijkt deze geluidloze communicatie met andere levensvormen ons ware erfgoed te zijn.

Een hedendaags voorbeeld van deze relatie is te vinden bij de U'wa, een stam die al duizenden jaren in de nevelwouden van de Colombiatische Andes woont. De U'wa worden nu bedreigd door ontwikkeling: Occidental Petroleum zoekt in de gebieden van hun stam naar olie. Oliewinning zou vernietiging van de regio en van de levenswijze van de U'wa tot gevolg hebben. Op een gegeven moment verklaarden de U'wa

plechtig dat ze gemeenschappelijk zelfmoord zouden plegen als het project werd voortgezet, omdat ze liever doodgaan dan de verwoesting van hun land te moeten aanzien. Ze geloven dat olie het bloed is dat door de aderen van de aarde stroomt. In hun woorden:

Olie is het bloed van Moeder Aarde... in onze ogen is de olie weghalen erger dan je eigen moeder vermoorden. Als je de aarde vermoordt, blijft niemand in leven.³

Als wij mensen hopen op deze aarde te blijven leven en goed te leven, zullen we opnieuw moeten leren met alle andere levensvormen samen te leven. Onze opvattingen over dieren en de natuur moeten meer gaan lijken op die van onze voorouders en van hedendaagse inheemse volken. Door intuïtief te communiceren draagt u hieraan bij.

Het schenkt enorme macht als mensen in staat zijn intuïtief met dieren en de natuur te communiceren, macht waarmee ze kunnen helpen de vernietiging een halt toe te roepen en bescherming en positieve verandering teweeg te brengen. De U'wa heroverwogen hun oorspronkelijke plan om op de oliemaatschappijen te reageren en bedachten een nieuwe strategie. Ze gingen met de olie praten om te zeggen dat hij 'in beweging moest komen' en zich voor de olieboren moest verstoppen. Kortgeleden las ik dat Occidental Petroleum, de multinational die de proefboringen deed, aankondigde dat het de gebieden die van oudsher van de U'wa waren opgaf nadat proefboringen van het bedrijf die zomer niets hadden opgeleverd.⁴ Dergelijke samenwerking om de natuur te beschermen wordt mogelijk wanneer je het vermogen bezit intuïtief met andere levensvormen te communiceren.

Wanneer u nog maar net begint met intuïtief communiceren, is het het gemakkelijkst om met huisdieren te werken, en niet met dieren die in het wild leven of met de natuur. Zo kunt u controleren of de informatie die u intuïtief ontvangt juist is. U kunt bijvoorbeeld een vriendin verzoeken u enkele vragen over haar dier op te geven. De vragen moeten verifieerbaar zijn en u mag de antwoorden niet weten. U kunt bijvoorbeeld vragen: 'Houd je van kinderen?' of: 'Houd je van andere dieren?' U moet vragen stellen waarop het antwoord niet te voorspellen is, zodat u er niet door logisch te redeneren naar kunt raden. Nadat u de vragen aan het dier hebt gesteld, controleert u bij uw vriendin of u de

juiste antwoorden hebt ontvangen. Wanneer u hier diverse keren in geslaagd bent, zal het tot u doordringen dat u er echt toe in staat bent.

Intuïtieve communicatie is niet alleen maar de lichaamstaal van een dier lezen of gissingen doen op grond van logisch redeneren. Intuïtieve communicatie is iets volkomen anders. Om erin te slagen moet u uw rationele geest uitschakelen en uitsluitend op uw intuïtie vertrouwen om gegevens te zenden en te ontvangen. Het is een eenvoudig proces, maar zo totaal anders dan waar wij in zijn geconditioneerd en getraind dat het moeite kan kosten. Uw geest kan zich verzetten. In het begin kostte het mij veel moeite de techniek meester te worden of te geloven dat wat ik ontving echt was. Uiteindelijk lukte het mij pas mezelf van mijn vermogen te overtuigen toen ik regelmatig oefende en mijn resultaten kon verifiëren.

Toen ik bijvoorbeeld Jake, een Quarter Horse, naar zijn vroegere ervaringen vroeg, vertelde hij dat hij was begonnen op een veeboerderij in Oregon, waar hij heel hard had moeten werken. Toen hij geen koeien meer kon drijven, werd hij het eigendom van een klein meisje met lang blond haar, van wie hij veel hield. Jakes huidige mens kende zijn geschiedenis en bevestigde dat wat hij me (in beelden, woorden en gevoelens) duidelijk had gemaakt, klopte.

Ik heb inmiddels zo veel gevallen met geverifieerd resultaat meegeemaakt dat ik zonder enige twijfel weet dat intuïtieve communicatie echt bestaat. Van iets wat ik ooit als sciencefiction of magie beschouwde, weet ik nu dat het een praktisch hulpmiddel is dat veel nut kan hebben, vooral om dieren te helpen.

Een van de belangrijkste diensten die ik nu aanbied, is hulp bij het terugvinden van vermiste dieren. Neem het geval van Lexi, een poes die tijdens een sneeuwstorm in het noorden van de staat New York was verdwenen. Lexi's mens was ervan overtuigd dat haar poes dood of stervende was, maar toen ik contact kreeg met Lexi gaf ze me de indruk dat ze ergens op een warme plek zat. Daarna zond ze me een beeld van een groen flatgebouw en liet me weten dat ze onder iets van metaal zat. Ze liet me ook zien in welke richting vanaf de flat van de vrouw gezocht moest worden om haar te vinden. Ik belde de vrouw op om het haar te vertellen en zodra we hadden opgehangen, ging ze op pad. Ze vond Lexi precies op de plaats die ze beschreven had, lekker warm opgerold in een verwarmingskanaal.

Mensen noemen mijn vermogen met dieren te communiceren vaak een gave. Hoewel ik het vermogen tot intuïtieve communicatie zeker als een gave zie, beschouw ik mezelf niet als begaafd. Iedereen bezit dit vermogen; we zijn het ons alleen niet bewust. Als klein kind communiceerden we als vanzelf op deze manier met dieren en de natuur, maar naarmate we ouder werden, werd het gebruik van onze fantasie of het volgen van onze intuïtie ontmoedigd, en na verloop van tijd sliep dat vermogen in. Een van mijn cursisten herinnert zich zelfs exact het moment waarop ze ophield op deze wijze met dieren te communiceren. Ze was een jaar of acht toen ze op een dag naar school liep en een paar vogels in het gras zag. Ze beseftte dat ze de vogels niet meer tegen haar kon horen praten en zei tegen zichzelf: ‘O, dat zal wel betekenen dat ik groot word!’

Wanneer u deze vaardigheid opnieuw aanleert en terugkrijgt, wordt het van essentieel belang te controleren of u het goed doet. U moet in staat zijn uzelf te bewijzen dat het niet alleen maar verbeelding is. Soms kunt u de informatie die u ontvangt niet verifiëren, en kan het bewijs alleen geleverd worden door de resultaten die u behaalt. Een positieve verandering in het gedrag van het dier waarmee u werkt, wijst erop dat de communicatie juist en echt was.

Het volgende verhaal van Karen Berke, een bedreven studente dierencommunicatie, is hier een voorbeeld van. Karen schreef:

Toen mijn paard nog maar drie jaar was, had het een blessure aan zijn heup, en dat was te merken wanneer het in galop werd bereden. Zoals verschillende trainers het omschreven: zijn rechtergalop, met het rechterbeen beginnend, was zuiver, terwijl zijn linkergalop, met het linkerbeen beginnend, hobbelig en onregelmatig was. Het was heel moeilijk voor mij om tijdens een linkergalop mijn evenwicht niet te verliezen, en het was altijd een hele inspanning voor ons allebei. Na de zoveelste frustrerende avond stond ik op het punt het op te geven en gewoon maar nooit meer een linkergalop te doen. Ik besloot echter mijn paard om hulp te vragen. Onmiddellijk hoorde ik deze woorden in mijn hoofd: ‘Ga rechtop zitten op je rechterkant en leun wat meer op je rechterzijbeen om jezelf op mij in evenwicht te houden.’ Ik haalde diep adem, deed wat hij zei en merkte dat het uitstekend werkte. Vanaf dat moment kon ik de galop zonder enig probleem op zijn slechte kant rijden.

De meesten van ons hebben geleerd dat alleen mensen rationeel zijn en dat dieren niet zulke verfijnde emoties kennen als wij. De gedachte dat andere aspecten van de natuur gevoelens zouden kunnen hebben, leeft gewoon niet. Mijn ervaring met dieren en de natuur spreekt dit tegen; ik weet zeker dat dieren even complex zijn als wij, en dat iedere levensvorm op aarde intelligentie en spiritueel bewustzijn bezit. Ik heb inmiddels overleg gepleegd met duizenden dieren wier leven verbeterde zodra hun mensen oog kregen voor de emotionele behoeften die deze dieren mij kenbaar maakten.

Een cursiste van mij had zo'n ervaring toen ze aan de slag ging met een witte kater waar ze in een asiel voor zorgde. De kat zat al enige tijd in het asiel en ging er hoe langer hoe meer sjofel en ongelukkig uitzien. Ze ondervroeg hem door middel van haar pas verworven vaardigheid voor intuïtieve communicatie, en hij vertelde haar dat hij neerslachtig was omdat hij niet naar buiten kon, de zon in, en niet geadopteerd zou worden. Toen ze vroeg waarom hij dat dacht, zei hij dat twee mensen die bij zijn hok stonden dat hadden gezegd. Omdat hij wit was, zou hij in de zon ziek worden, zou hij niet naar buiten kunnen en nooit geadopteerd worden omdat niemand zo'n kat zou willen hebben.

Toen de cursiste rondvroeg, hoorde ze dat een paar medewerkers van het asiel het daar een paar weken eerder inderdaad over hadden gehad terwijl ze voor het hok van de kat stonden. De cursiste ging meteen naar de kat toe en zei tegen hem dat hij een pracht van een kat was, die best de zon in kon zolang er maar iemand zonnebrandcrème op zijn neus smeerde. Ze raadde hem aan zijn best te doen iemand te zoeken die bereid was dat elke dag voor hem te doen. Zo te horen knapte de kat daar meteen van op en ging hij zichzelf weer wassen. Wanneer er mensen langs zijn hok liepen, kwam hij aanlopen om hen te begroeten. Binnen een week werd hij geadopteerd door iemand die hem heel mooi vond en er niet tegen opzag elke dag zonnebrandcrème op zijn neus te smeren.

Soms bestaat er voor probleemgedrag waarvan wordt gedacht dat het emotioneel van aard is, in feite een fysieke oorzaak; dit kan vaak worden vastgesteld door het standpunt van het dier te horen. Zo belde Terry Link me omdat ze wilde weten waarom de Quarter Horse Tequila, een izabel, zich slecht gedroeg. Ze was dol op Tequila, maar ze had te horen gekregen dat hij zich slecht gedroeg en dat dat alleen maar erger

zou worden, en dat hij daarom verkocht moest worden. Terry belde mij, gaf me Tequila's naam en beschrijving, en ik ging aan de slag. Toen ik intuïtief contact met hem kreeg, zond hij me de duidelijke woorden: 'Mijn rib zit niet goed. Het doet pijn!' Daarna zond hij me een mentaal beeld van zichzelf terwijl hij met zijn neus naar zijn linkerkant wees, in de buurt van de vierde rib.

Toen Terry belde om mijn verslag te horen, vertelde ik wat ik te weten was gekomen, met de waarschuwing dat die informatie alleen maar mijn intuïtieve indruk was en dat ze haar chiropractor ernaar moest laten kijken. Die avond werd ik gebeld door de chiropractor, die stomverbaasd was; de vierde rib in Tequila's linkerzij zat inderdaad niet goed. De chiropractor wilde weten hoe ik daar op meer dan vijftienhonderd kilometer afstand achter was gekomen zonder zelfs maar een foto van het paard te zien. Ik antwoordde dat ik mijn intuïtie gebruikte en hem met alle plezier wilde leren hetzelfde te doen, omdat ik ervan overtuigd ben dat iedereen het kan leren. Na de behandeling werd Tequila weer een kalm, vriendelijk paard.

Dit mechanisme komt bij alle huisdieren voor; probleemgedrag wordt vaak veroorzaakt door lichamelijke ongemak dat niet wordt verholpen. Wanneer dieren een lichamelijke klacht hebben, proberen ze ons dat intuïtief te vertellen. Als wij hun bericht niet ontvangen, gaan ze zich vreemd gedragen om ons ertoe te krijgen iets aan het ongemak te doen. Honden en poezen gaan soms hun behoefte op de vloer of op de meubels doen, of ze worden zonder aanwijsbare reden agressief. U moet altijd een dierenarts raadplegen om vast te stellen of er een lichamelijke oorzaak voor slecht gedrag bestaat. Maar als de oorzaak niet lichamelijke is, kan intuïtieve communicatie de situatie misschien oplossen. Tot u leert dit zelf te doen, is het misschien verstandig de hulp van een professionele dierencommunicator in te roepen.

Zelfs al communiceren we niet meer vrijelijk met andere levensvormen, zoals onze voorvaderen deden, toch staat de deur naar intuïtieve communicatie nog steeds voor ons open. Het vermogen op deze manier te communiceren is evenzeer een deel van ons menszijn als ons vermogen te zien of te horen. Om uw intuïtie en uw communicatievermogen weer te laten ontwaken hoeft u alleen maar te leren en te oefenen. Iedereen die dat graag wil, kan een expert in intuïtieve communicatie worden. Omdat het vermogen aangeboren is, hoeft ik u alleen maar te

leren hoe u het kunt hervinden, het bewust kunt gebruiken en het kunt vervolmaken. Dat is wat ik in dit boek hoop te doen.

Dit is een stap-voor-staphandleiding om uw vermogen voor intuïtieve communicatie te ontwikkelen. Zelfs al woont u op een afgelegen eiland in de buurt van Alaska, waar u alleen per boot van af kunt, toch kunt u met dit boek helemaal in uw eentje leren met dieren en de natuur te communiceren. U hoeft niet met andere mensen te oefenen, geen studiegroep te vormen, al kan dat wel prettig zijn. Ik heb oefeningen bedacht die leuk en gemakkelijk te doen zijn. Vele zijn verifieerbaar, zodat u kunt controleren of u het goed hebt. Voor sommige oefeningen moet u met dieren van vrienden of kennissen werken om uw resultaten te kunnen verifiëren.

Wanneer u enige oefening hebt met dieren van andere mensen, leer ik u die vaardigheden te gebruiken om te horen wat uw eigen dieren te zeggen hebben. Vreemd genoeg is het moeilijker om met uw eigen dieren samen te werken. Omdat u al zo veel over hen weet, is het lastiger om objectief te zijn en krijgt u al gauw het gevoel dat u wat verzingt. Ik heb uitvoerige richtlijnen opgenomen hoe u de blokkades kunt aanpakken waarop u tijdens het leerproces misschien stuit. Ook heb ik een hoofdstuk opgenomen over communiceren en samenwerken met dieren in het wild, de planten in uw tuin en het natuurlijke landschap.

Dit is een heel praktisch boek, met vele oefeningen en experimenten die u kunt doen. Het is mijn ervaring dat je intuïtieve communicatie het best kunt leren door er actief mee bezig te zijn. Door steeds weer verifieerbare oefeningen te doen lukte het mij mezelf te bewijzen dat intuïtieve communicatie echt bestaat. Dat zult u uzelf ook moeten bewijzen, en de oefeningen helpen u daarbij. Als u daar eenmaal mee bezig bent, merkt u misschien dat u zin krijgt om te oefenen met dieren die u tijdens een wandeling ziet, of in een stal, of bij vrienden thuis. Schaf daarom een degelijk aantekenboekje aan dat u altijd bij u kunt hebben om te oefenen. Als u uw vertrouwen in intuïtieve communicatie wilt laten toenemen, is het noodzakelijk uw resultaten op papier te zetten en uw vorderingen terug te lezen.

In deel een van het boek vertel ik hoe ik in dit werk terecht ben gekomen. Ik leg uitvoerig uit wat intuïtieve communicatie is, bespreek de kwestie van nauwkeurigheid en geef enkele illustraties om mijn beweringen te staven. Door het hele boek heen vertel ik gevallen uit mijn

praktijk en de vele verhalen die ik van cliënten, cursisten en collega's heb gehoord.

In deel twee beschrijf ik een nieuwe manier om informatie aan uw dieren door te geven waardoor u een betere relatie met hen krijgt en problemen kunnen worden opgelost. Daarna leer ik u de basistechnieken om intuïtief informatie van een dier te ontvangen, wat natuurlijk een grotere uitdaging is. U begint met basisoefeningen en leert hoe u eventuele innerlijke blokkades die in de weg zitten, kunt opheffen.

In deel drie gaat u uw techniek verfijnen en leert u het proces van een gesprek met een dier door middel van intuïtieve communicatie helemaal onder de knie te krijgen. Wanneer u enig zelfvertrouwen hebt, kunt u uw vaardigheden gaan toepassen.

In deel vier leert u met uw eigen dieren te communiceren en krijgt u suggesties om intuïtieve communicatie een deel van uw dagelijks leven te maken. U oefent een ziek of gewond dier naar zijn symptomen te vragen, en u leert hoe u een dier dat u niet kent naar zijn vroegere mensen of ervaringen kunt vragen. Als u wilt, kunt u eens proberen een vermist dier te lokaliseren of te communiceren met de geest van een dier dat niet meer leeft.

In deel vijf leert u uw vaardigheden te gebruiken om met alle levensvormen te communiceren, inclusief wilde dieren, planten, rivieren en bergen. Er worden ook mogelijke experimenten besproken om met behulp van uw intuïtie samen te werken met de wereld der natuur en de geest van de aarde, met als doel de gezondheid van de aarde te herstellen.

Ik hoop dat we, naarmate we ons vermogen met dieren en de rest van de natuur te communiceren terugkrijgen, weer leren in harmonie met deze verwanten van ons samen te leven.